

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 25
február 2015
cena 0,90 EUR

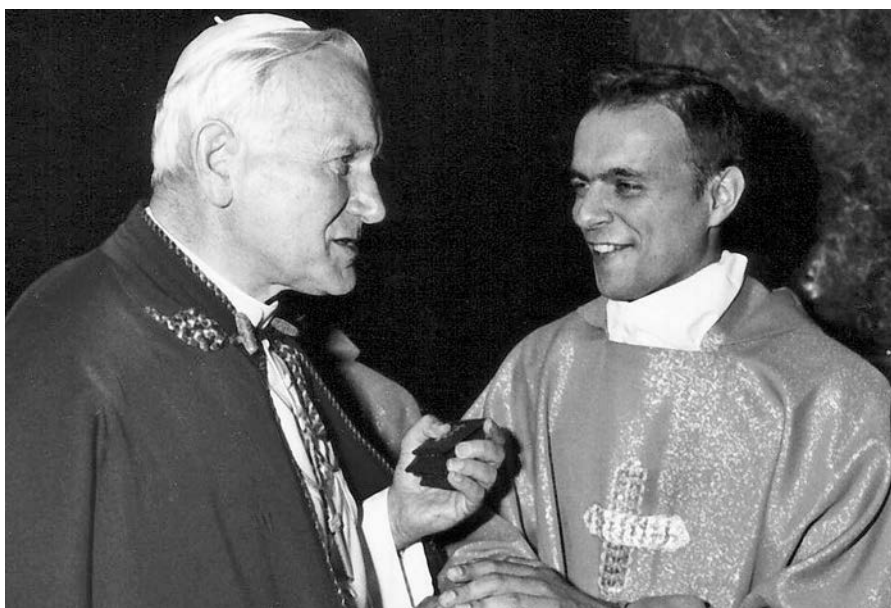
2

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Príkladý na politického väžňa?

NÁŠ ROZHOVOR

Trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch dal súhlas, aby vdp. Ján Košiar duchovne viedol organizáciu Politických väzňov Zväz protikomunistického odboja. V liste predsedovi PV ZPKO Arpádovi Tarnóczymu napísal: „Verím, že kňazská služba vdp. Jána Košiaru bude prínosom tak pre Trnavu, ako i pre organizáciu PV ZPKO.“ Ján Košiar 1. februára oslávil svoje životné jubileum päťdesiatpäť rokov. Príkladý na štatút politického väžňa? Dozvieme sa v rozhovore pre náš mesačník.

Stretnutie s pápežom Jánom Pavlom II. po kňazskej vysviacke v Bazilike sv. Petra v Ríme v roku 1987.

Foto archív

Prečo ste sa stali členom našej organizácie politických väzňov?

Mám paragraf 109, podľa ktorého bolo za bývalého režimu trestným činom ostať v zahraničí bez povolenia úradov a toto som urobil. Dostal som 15 mesiacov nepodmienečne. Na súd ma ani nevolali, tak len z rozsudku viem, kedy sa ko-

nal, ani neviem, či som mal obhajcu ex offio. Mne ten rozsudok poslali do rodičovského domu, kde som mal posledný trvalý pobyt. V tom čase som sa zdržoval v Ríme. Možno boli aj nejaké výnimky, o ktorých neviem, ale všetci exulanti mali takýto paragraf. Osobné kontakty s členmi PV ZPKO, najmä s jej prvým predse-

dom JUDr. Júliusom Porubským ma priviedli do tejto organizácie a presvedčili o tom, že treba niečo robiť. Aby sa svedectvo o neľudskosti a zločinnosti komunistického režimu, ktorý v prvom rade bol vzburou proti Bohu. Počnúc Marxom.

Pokračovanie na 2. strane

V čísle

Ján Košiar
**Ujme sa Slovensko
svojej úlohy?** 2
Eva Zelenayová
**Slovákov podporil aj
pápež** 3

**...aby sme nedopustili
opakovať zlo** 5
Róbert Letz
**100. narodeniny pátra
Akvinasa Gaburu** 6

Vlado Gregor
**Ženatý či mužatý
Elton John?** 7
Vojtech Ottmar
**Môj prvý
balík** 8

Viliam Jablonický
**Smútok z Jablonky, „poľ-
skej“ Oravy a Spiša** 9
Vladimír Kolada
**Ľudová vzbura
v Bobrove** 12-13

Ujme sa Slovensko svojej úlohy?

Sú milníky, ktoré vtlačajú pečať dejinám navždy. Bezpochyby prvým z nich je narodenie Ježiša Krista, ktoré delí dejiny na pred Kristom a po Kristovi. Ale sú aj iné menšie, ktoré poznačujú beh sveta na stáročia, ako napr. objavenie Ameriky v roku 1492, alebo Francúzska revolúcia v roku 1798 či jej potomok, bolševická revolúcia v St. Petersburgu v roku 1917.

Naše významné výročia štátnosti rátame zatiaľ len na desiatky rokov. Je to 14. marec 1939 – vznik Slovenského štátu, 8. máj 1945 jeho zánik, 25. február – Gottwaldov komunistický puč v Prahe, 21. august 1968 – upevnenie hegemonie komunistickej Moskvy, 17. november 1989 – koniec vlády jednej komunistickej strany a 1. január 1993 – deň vzniku 2. Slovenskej republiky.

V čase písania týchto riadkov nie je ešte známy výsledok referenda o rodine, ktoré bolo stanovené prezidentom SR na 7. februára 2015. Chcem veriť, že aj tento deň sa zapíše do našich dejín ako deň, keď sme zastavili nástup sodomogomorskej totality v našej vlasti a tým aj v celej Európe. Chcem veriť spolu s vami, milí politickí väzni i ďalší naši členovia a sympatizanti, že sme si uvedomili vážnosť slov, ktoré nám 9. novembra 1996 adresoval sv. pápež Ján Pavol II.:

„Slovensko má veľkú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte: Je povolané ponúknuť svoj veľmi významný príspevok k pravému pokoji európskeho kontinentu svojimi tradíciami, kultúrou, svojimi mučeníkmi a vyznávačmi, ako aj živými svedkami svojich nových generácií. Slovensko je povolané ponúknuť Európe predovšetkým dar viery v Krista a svojej oddanosti Panne Márii. A práve Presväte

Panne opätovne zverujem váš národ a zároveň udeľujem osobitné apoštolské požehnanie vám, tu prítomným, a celému slovenskému národu.“

Pamätáme si tie slová? Vzali sme si ich k srdcu? Alebo Ján Pavol II., ktorý nás za svojho pontifikátu trikrát navštívil, vkladal do nás svoju nádej zbytočne? Ako dnes vôbec čelíme hrozbám, ktoré k nám prichádzajú z medzinárodných fór a vyžadujú, aby sme si postupne, krok za krokom, nechali odkrajovať z našej politickej, kultúrnej a duchovnej samostatnosti? Ako chceme byť svetlom pre ostatné národy? Siedmy február 2015 ostáva tým rozhodujúcim dňom.

Ak sme ukázali silu často mlčiacej väčšiny, tak sme ukázali aj to, že v Slovenskej republike je nás 75 percent kresťanov a väčšina z toho rímskych katolíkov, pre ktorých je pápež hlavou Cirkvi. Nedávno Ján Pavol II. a teraz František, ale vždy je to Peter, ktorý od samého Ježiša Krista dostal záruku: ...a brány pekelné ju nepremôžu. Ak sme povedali v referende áno rodine, povedali sme áno životu a povedali sme áno Bohu.

Ak sme toto referendum prehrali a demokraticky neprišli povedať, že

$2 + 2 = 4$, v reči prvej otázky muž + žena = manželstvo, pripravme sa na nástup novej LGBTI totality. Žiaľ, svoje základy má presne tam, kde tá nedávna, komunistická. U Karola Marxa a Friedricha Engelsa. Neveríte? Čítajte klasikov komunizmu:

„Zrušenie rodiny! Aj najkrajnejší radikáli sa pohoršujú nad týmto hanebným úmyslom komunistov... Buržoázna rodina zanikne spolu s týmto svojím doplnkom a oboje zmizne so zánikom kapitálu. Vyčítate nám, že chceme zrušiť vykorisťovanie detí ich rodičmi? Priznávame sa k tomuto zločinu. Vravíte, že chceme zrušiť najnežnejšie vzťahy medzi ľuďmi, keďže mienime nahradiť domácu výchovu spoločenskou... Buržoázne povedačky o rodine a výchove, o nežnom vzťahu medzi rodičmi a deťmi sú tým odpornejšie, čím väčší sa rozvojom veľkopriemyslu trhajú všetky rodinné väzby proletárov a čím väčší sa deti menia na obyčajné obchodné články a pracovné nástroje... (Karol Marx, Friedrich Engels, Manifest Komunistickej strany, 1848)

Ak sme v referende prehrali, bude to nástup novej totality. A tak, ako i v nedávnej minulosti, pôjde o menšinu, ktorá však demokratickým nezáujmom väčšiny získala moc a bude bojovať nielen proti Bohu ako v rokoch 1948 – 1989, proti nadprirodzenému, pred ľudskými zmyslami ukrytému svetu, ale aj proti samotnej ľudskej prirodzenosti. Že človek je muž alebo žena, a že to je raz a navždy dané. Novodobé pohanstvo nás chce presvedčiť, že staré dobré zásady vyjadrené v Desatore sú smiešne a nemoderné! A Desatoro, okrem toho, že je zapísané v každom ľudskom srdci, pochádza písomne zo Starého

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja • **Šéfredaktorka:** Eva Zelenayová • **Redakčná rada:** Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulič, Ivan A. Petranský, Jozef Rydlo a Eva Zelenayová • **Adresa redakcie:** 811 06 Bratislava, Obchodná 52 • **Telefón:** 02-5263 8156 • **Fax:** 02-5296 4610 • **e-mail:** info@pv-zpko.sk www.pv-zpko.sk • **IČO:** 00679879 • **Cena jedného výtlačku:** 0,60 EUR • **Celoročné predplatné:** 7 EUR • **Predplatné pre zahraničných abonentov:** 45 USD vrátane poštovného. • **Číslo účtu v Sberbank Slovensko:** 4000128109/3100 • **EV:** 3851/09 • **Tlač:** ART&PRESS, s.r.o. • **Nevyžiadané rukopisy nevraciamy** • **ISSN:** 1338-404X • **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov. Nemusia byť totožné so stanoviskom redakcie.

zákona! To nevymysleli vo Vatikáne! Skutky, ktorých sa v minulosti ľudia báli, alebo ich aspoň pokladali za nesprávne a hriešne, sa dnes definujú ako prejav slobody a suverenity človeka. Tento morálny relativizmus, bezbrehá tolerancia i extrémna politická korektnosť povyšujúca zlo na roveň zákona a zakazujúca zlo označiť za zlo, toto je pohanstvo našich čias. Toto je vzbura človeka voči Bohu Stvoriteľovi v 21. storočí. Za toto sme trpeli za čias vlády komunistov, aby sa toto

všetko vrátilo? Ktorá z ponovembrových politických strán to mala vo svojom volebnom programe? Ak tieto individua – a sú všade vo svete, si upevnia svoju moc, normálnych ľudí čaká prenasledovanie a ilegalita.

Milí politickí väzni, drahí bratia a sestry, želám vám i sebe, aby sme sa ešte dožili lepších čias. Aby sme odolali tlaku, ktorý tu presadzujú isté skupiny zo zahraničia spolu s ich slovenskými miestodržiteľmi, často nikým nevolenými, ale ktorí sedia v komisiách na

úrade vlády či na ministerstvách a manipulujú a ovládajú našu verejnosť.

Naši poslanci a ministri, ktorým sme vo voľbách dali mandát, aby nás zastupovali, by si mali viac dávať pozor na kadejaké lobistické komisie, ktoré síce berú slovenské platy, no robotu na deštrukcii slovenského národa im dáva niekto iný, cudzí. Slovenská tradičná rodina mala vždy ľudský život v úcte a preto sme prežili až do dnešných čias. Nedopusťme, aby sme sa stali európskou Sodomou a Gomorou.

Žiadajme odpočet od tých, ktorých sme poslali do parlamentu, dobre platených z našich daní, aby neprijímali zákony, ktoré sú nielen proti vôli voličov, ale hlavne proti zdravému rozumu a v konečnom dôsledku protiludské. Iba tak zachováme dôstojnosť nášho národa. A politickí väzni z čias komunizmu i ich potomkovia musia byť aj naďalej svedomím národa

Ján Košiar

za duchovné vedenie PV ZPKO

Slovákov podporil aj pápež

V čase uzávierky tohto čísla Svedectva ešte neboli známe výsledky referenda o rodine. Predstavitelia organizácie PV ZPKO na rozdiel od novej KPVS jednoznačne podporili referendum. Dokonca pápež František vyjadril radosť z aktivít Slovákov smerujúcich k záchrane kresťanskej rodiny. Vlni sa vo Vatikáne konala synoda o rodine a bude pokračovať aj v tomto roku. Cirkev vidí rodinu v ohrození. Ale nielen cirkev. V Nemecku s nádejou hľadajú na Slovensko a organizujú petíciu na podporu slovenského referenda.

Tlaky na zmenu správania sa ľudí k vlastnej antropologickej podstate silnejú a ich nositelia požadujú legislatívne zmeny v oblasti ľudských práv. Na Slovensku sa zdvihla silná vlna odporu k presadzovaniu skupinových práv a vlni sa zviditeľnila Národným pochodom za rodinu v Košiciach. Pod obrovským tlakom verejnosti odložila vláda SR rokovanie o Celoštátnej

stratégií ľudských práv, ktorá by znamenala nástup gender ideológie či inak rodovej rovnosti do spoločnosti.

Referendum o rodine bolo mohutným vzopätím národa voči porušovaniu Božích i prírodných zákonov. Neprekvapilo, že predseda novej KPVS

SLOVO SVEDECTVA

Anton Srholec povedal referendu nie. Skôr prekvapuje, že Srholca akceptuje časť politických väzňov. Odmietavé stanovisko k referendu nebolo prekvapením ani zo strany verejnej ochranky práv Jany Dubovcovej. Veď vlni v predvečer dúhového pochodu vlna z jej kancelárie dúhová zástava. Skôr prekvapuje, že ochrankyňa práv nerešpektuje Ústavu SR, ktorá sa vo svojej preambule hlási k cyrilo-metodskému duchovnému dedičstvu. A k nemu patrí tradičná rodina, otec a mama. Nie rodič číslo jeden a rodič číslo dva.

No priznávam, že aj niektorí členovia našej organizácie prekvapili. „Nepôjdem do referenda, ja sa

nenechám zmanipulovať“, aj taká bola reakcia na otázku, či pôjde hlasovať. Samozrejme, že by som takúto odpoveď neočakávala od človeka, ktorého rodina bola postihnutá komunizmom kvôli náboženskému presvedčeniu. Nenechám sa zmanipulovať, mi dlho znelo v ušiach. A nemožno som uveriť tomu, žeby mediálna propaganda dosiahla až takúto úroveň. Natoľko otrávil ľudí, že sa dobrovoľne vzdávajú svojich práv. Kam sme sa to dostali, ak produktom mediálneho ataku je človek, odhadzujúci aj vlastné presvedčenie? Komunisti vešali, liberáli sa zmocňujú našich duší oveľa sofistikovanejšie, ale aj efektívnejšie.

Ak doposiaľ LGBTI lobby agresívne presadzovala práva inakosti, ako sa bude správať, ak referendum nebude úspešné? Ako obstojíme pred zrakmi tých za hranicami, ktorí do nás vkladali nádej?

Eva Zelenayová

šéfredaktorka

Vyhlásenie občianskych združení

**Konzervatívne Slovensko, Vospolnosť, Ústav de-
jín kresťanstva na Slovensku, Politickí väzni Zväz pro-
tikomunistického odboja k referendu o rodine**

Marxistické sily neokominterny si ako ďalšiu obeť vy-
hliadli kresťanskú Európu. Ich snahy na jej deštrukciu sú
dobré viditeľné aj v našich médiách, ktoré majú takmer
všetky pod rukou a ktoré sa nehanbia žiadneho podrazu
a žiadnej provokácie voči slovenskej kresťanskej väčšine.
Neúnavní aktivisti z Aliancie za rodinu sa však v zmysle hes-
la: myslí globálne, konaj lokálne odvážili postaviť týmto
snahám a zorganizovali referendum O rodine. Účasť na

referende a 3x zaškrtnuté áno preto neznamená iba súhlas
s predloženými otázkami, ale zároveň:

Prvé **ÁNO** znamená aj áno **Európe** a jej tisícročným
tradíciám a kultúre

Druhé **ÁNO** znamená aj áno **slobode slova**, ktorá je
vždy prvou obeťou každej ateistickej a pokrokárskej politiky

Tretie **ÁNO** znamená aj áno **demokracii** a to, že boj
o ňu sme napriek novembrovému podvodu stále nevzdali
a budeme sa jej naďalej dožadovať.

Preto vyzývame všetkých občanov, aby v záujme
Slovenska, ale aj celej Európy sa zúčastnili tohto dôležitého
referenda a trikrát povedali svoje **áno!**

Vyhlásenie Konferencie biskupov Slovenska

Vyjadrujeme svoju podporu referendu
o ochrane rodiny. V atmosfére sviat-
kov lásky a rodiny obraciame sa na
veriacich i na všetkých ľudí dobrej
vôle, aby vo februári aktívne využili
svoje hlasovacie právo a pozitívne sa
vyjadrili k predkladaným otázkam.
Vyjadrujeme svoje presvedčenie, že
podpora rodiny a manželstva má byť

stredobodom života našej spoločnos-
ti. Zároveň pozývame k tomu, aby sa
ľudia nielen pred referendom, ale ne-
ustále, zamerali na konkrétnu pomoc
rodinám vo svojom najbližšom okolí.
Vyjadrujeme tiež želanie, aby ľudia
nepodľahli tlaku a antikampaniam,
ktoré sa snažia na referendum poze-
rať negatívne. Máme nádej, že v rám-

ci celospoločenskej diskusie bude reš-
pektovaná náboženská sloboda i slo-
boda slova. Je naším želaním, aby
referendum prebehlo v pokojnej
atmosfére a bolo chápané ako pozi-
tívna iniciatíva pre dobro človeka a za
ochranu hodnôt, ktoré sú prirodzené
a ktoré Cirkev neustále pokladá za
svoju prioritu.

Anton Semeš 85 ročný

Náš člen, známy
nielen svojimi vedomos-
ťami z dejín, ale aj zmys-
lom pre humor, sa 30.
januára 2015 dožil 85
rokov. Jubileum oslávil
aj vo svojej farnosti
Svätej rodiny v Bratislave-Petržalke
v nedeľu 25. januára, kde po svätej
omši svojim priateľom priblížil aj svoju
najnovšiu historickú knihu Nie sme tu

odvčera. Publikoval v nej veľa nezná-
mych informácií. (V čísle 12/2014 sme
publikovali s ním rozhovor.)

Anton Semeš sa narodil v Ložine
na východnom Slovensku. Študoval na
Gymnázium v Michalovciach, potom
u saleziánov v Trnave, kde ho zastihla
aj barbarská noc v apríli 1950. Spolu
s ďalšími priateľmi sa 9. apríla 1951
pokúšal ujsť cez rieku Moravu do
Rakúska. Útek sa nepodaril a v zná-
mom procese Titus Zeman a spol. boli
títo ľudia odsúdení spolu na 259 rokov

väzenia. Antonovi Semešovi sa „ušlo“
len 14.

Ako väzeň pracoval v uránových
baniach v Jáchymove. Po prepustení
z väzenia sa zamestnal v Liberci a ne-
skôr v Bratislave, kde pracoval v Mata-
dore a vo Výskumnom ústave prefabri-
kácie. Ako dôchodca (od roku 1990)
sa naplno venuje histórii Slovenska.
V tajnej Cirkvi patril medzi najaktívnej-
ších šíriteľov samizdatovej literatúry.

Ad multos annos!

Ján Košiar

Prečo sme boli za referendum?

Nie je to tak dávno, čo na obrazovkách televízií mohli diváci sledo-
vať zápas matky o detí, ktoré im odobrali úrady vo Veľkej Británii. V sú-
časnosti podobný prípad rieši matka s úradmi v Nórsku. Dnes už nie je
tajomstvom, že táto situácia je výsledkom experimentu zvaného
sociálny inžiniering. Ľudia strácajú orientáciu v základných hodnotách,
nerozoznávajú čo je dobré a čo zlé.

Na Slovensku sa tiež pripravuje Celostátna stratégia o ochrane
ľudských práv. Zmenou oproti doterajšiemu chápaniu ľudských práv je
zavádzanie ideológie rodovej rovnosti. Človek sa podľa nej nerodí ako
muž a žena, ale pohlavie si vyberá sám. Áno, je to proti prírodným zá-
konom, ale práve o to ide. Aby človek poprel sám seba. Začína to
uznaním iných manželstiev, než je manželstvo muža a ženy, adopciou

detí párom rovnakého pohlavia a, samozrejme, juvenilnou políciou. Tá
odoberie detí rodičom napríklad vtedy, keď žiak povie v škole, že ho
mama udrela po zadku...

Na Slovensku sa ako prvé postavili proti experimentu kresťanské
organizácie, cirkvi, ale aj iné slovenské mimovládne organizácie. Naj-
skôr sa vyjadrovali proti navrhovanej stratégii ochrany ľudských práv,
ktorá zakotvuje prvky deštrukcie prirodzenej rodiny a teraz k referen-
du o rodine. Nie je tajomstvom, že odporcovia referenda žiadajú trest-
ne stíhať ľudí s opačným názorom, napríklad historička Katarína Zava-
cká kňaza Rastislava Baku. Podobné prípady netolerancie sme zazna-
menali počas komunizmu. Aj preto organizácia PV ZPKO podporila
referendum. Na tejto strane uverejňujeme časť podporných stanovísk
k referendu jednotlivých organizácií. Žiaľ, prišli trochu oneskorene
vzhľadom na termín vydania nášho časopisu. (zl)

...aby sme nedopustili opakovať zlo

Na sklonku minulého roku sa stretli členovia pobočky PV ZPKO v Trebišove so študentmi gymnázia na Komenského ulici. Diskutovali s mládežou o premietnutom filme 22 hláv, ale aj o vlastnom konflikte s bývalým totalitným režimom. Už tradične stretnutia so študentmi organizuje predsedníčka levočskej pobočky PV ZPKO Mária Dvorčáková. Študenti gymnázia mali možnosť spoznať aj osudy ďalších politických väzňov, predsedu Regionálnej organizácie PV ZPKO Košice Štefana Nováka i jej podpredsedu Jozefa Ištóka. Zúčastnila sa aj predsedníčka pobočky v Michalovciach Margita Pleceníková. **Názory študentov spracovala a do redakcie zaslala PhDr. Jana Nováková.**

● Ak mám povedať pravdu, nikdy som sa s touto témou nejako zvlášť nezaoberala. Dokonca som prvýkrát v živote videla taký zaujímavý dokument s touto problematikou. Nemám nikoho z rodiny alebo známych, ktorí trpeli za opísaný čin a dokonca ani si neviem predstaviť, že naozaj boli ľudia ani nie tak dávno prenasledovaní za svoje názory. Myšlienka o utrpení ľudí za vyjadrenie názoru je vôbec hrôzostrašná. Nikto nikdy by nemal byť uväznený či dokonca umučený za svoje myšlienky a názory. Je správne a osožné, že existujú ľudia, ktorí šíria príbehy mladých či starších ľudí, ktorí trpeli v boji za práva iných. Poznávať minulosť je potrebné, aby sme sa z nej poučili, aby sme nevykonali a nedopustili opakovať zlo na ľuďoch.

Daniela, 19 rokov

● Myslím si, že ľudí by nemali zatvárať za ich názory a politické presvedčenie. Je preto správne, aby sme my, mladí, boli informovaní o nie tak dávnej dobe, keď ľudia nemohli slobodne povedať svoj názor či vyjadriť argumenty na to, čo je choré na aktuálnej spoločnosti. Porovnávaním si súčasne uvedomíme to naše šťastie, že hodnoty našej demokracie boli drahé vykúpené a zaplatené ľudským

Politickí väzni v trebišovskom gymnáziu.

Foto archív

utrpením, strachom, mučením, odlúčením otcov od rodín, stratou možnosti prežiť prirodzený život v prirodzenom prostredí so svojimi blízkymi a známymi.

● Dokument a osobné zainteresovanie sa komentujúcej pani boli pre mňa poučné a náučné. Môj názor na postavenie a vôbec na existenciu statusu politický väzeň: To môže dopustiť iba "chorá" spoločnosť. Môžu to dopustiť ľudia, ktorí sa nevedia zmieriť, že niekto má právo na iný, vlastný názor na prebiehajúce spoločenské procesy. Som za, aby sa akcie o informovaní nás mladých konali, nech vieme, čo sa dialo a čoho sa máme vyvarovať.

● Sloboda slova a človeka je veľmi dôležitá. Človek má právo na svoj postoj k tomu, čo sa ho bezprostredne dotýka. Osobne nepoznám nikoho, kto má skúsenosť, ako nám dokument podal. Ja sama sa preto ťažko vyrovnávam s tým, že je, lepšie povedané, bolo u nás takéto niečo. Preto by sa o tom malo rozprávať a malo by sa pozorne počúvať, pokiaľ máme od koho.

● Nemám, chvalabohu, osobnú, ale ani sprostredkovanú skúsenosť s tým, že by nejaký bezpečnostný orgán zasiahol do môjho života,

ovplyvnil moju budúcnosť za to, že som využila inštitút slobody slova. Po zhliadnutí dokumentu som si uvedomila, ako boli príbuzní obetí emocionálne týraní. Preto si myslím, že by sa o týchto udalostiach malo učiť, premýšľať, komentovať, spomínať, rešpektovať ich. Je dobré, že aj po desiatkach rokov sa vraciame k týmto udalostiam. Veď týkajú sa jednotlivcov, ale mohli zasiahnuť aj nás.

Ľubica, 18 rokov

● Termín politický väzeň nám bol vysvetlený na hodine dejepisu, ale až teraz prvýkrát som mala možnosť počúvať ľudí, ktorí mali politického väzňa v rodine. Teraz sa mi to zosobnilo, ako to doliehalo na ľudí, ktorých blízky príbuzný bol väznený nie za zločin, ale za snahu žiť podľa ľudských práv a občianskych slobôd, o ktorých sme sa učili na hodinách občianskej náuky. Bolo to také konkrétne, preto som cítila smútok, hnev, bezmocnosť. V dokumente som videla, čo zažili jednotliví ľudia postihnutí „morom“ neslobody, ako trpel politický väzeň a čo prežívali jeho manželka, maloleté deti. Preto som plne za to, aby takých dokumentov sa do škôl dostalo viac, aby sme sa jednak naučili rešpektu a úcte k ľuďom, ktorí za nás svojimi skutkami hájili ľudské právo slobodne sa vyjadriť a pozdvihnúť hlas za humanizmus.

Ďakujeme.

100. narodeniny pátra Akvinasa Gaburu

V tichu dominikánskeho kláštora vo Zvolene sa dožil úctyhodnej storočnice dominikán páter Akvinas Gabura. Toto jubileum oslávil spoločne s dominikánskou komunitou a všetkými asi päťsto gratulantmi, ktorí prišli zo Slovenska i zo zahraničia, aby pozdravili jubilanta. Páter Akvinas mal veľmi pohnutý život. Narodil sa 17. januára 1915 vo Veľkom Bysterci pri Dolnom Kubíne. Ako päťročný osirel, zomrela mu matka. Už od detstva ho to ťahalo ku kňazstvu. Vplývalo na to jednak rodinné prostredie, ale aj príklad Vendelína Švarca, jeho strýka, farára v Námestove. Bol to vzdelaný kňaz hlbokého duchovného života.

V roku 1927 sa rodina presťahovala do Bratislavy. Tu sa jeho spolužiakom na gymnáziu stal Gustáv Husák, ale aj speváčka Mimi Kyšoňová-Hubová a hudobný skladateľ Dezider Kardoš. Práve na gymnáziu, keď sa Husák odpútal od viery a prikláňal ku komunizmu a ateizmu, Gabura začal žiť hlbšie viery a okrem kňazského povolania pocítil aj rehoľné povolanie. Priťahovala ho osobnosť sv. Dominika a rehoľa dominikánov. Začal čítať jeho životopisy a potom aj teologickú literatúru. Po maturite v roku 1933 smerovala jeho cesta k dominikánom do Olomouca. Jeho život sa však neskončil zložením večných sľubov, ale začala sa praktická práca nasmerovaná na slovenskú katolícku mládež a inteligenciu s cieľom pozdvihnúť jej viery na vyššiu úroveň. V období prvej Slovenskej republiky pôsobil v Trenčíne a podieľal sa na vydávaní duchovnej revue Smer. V roku 1949 komunistická Štátna bezpečnosť zlikvidovala rehoľný dom dominikánov v Trenčíne. Bola to predzvesť frontálneho útoku.

Páter Akvinas sa počas likvidácie mužských reholí v noci z 13. na 14. 4. 1950 nachádzal mimo kláštora v Trenčíne, a tak sa náhodou vyhol sústreďeniu. Prešiel do ilegality. Ukrýval sa v Trenčíne, v Martinčeku pri Ružomberku potom prešiel na Oravu do Medzibrodia a Dlhej nad Oravou. V Dlhej sa ukrýval v rodine Osadských. Pani Osadská ho skontaktovala so skupinou troch mužov, ktorí sa ukrývali v oravských horách na vrchu Magura a rozhodli sa so zbraňou v ruke bojovať proti komunistom. Páter Akvinas ich na požiadanie vyspovedal. Príslušníci bezpečnosti zlikvidovali 8. 9. 1952 bunker na Magure a páter Akvinas pod hrozbou odhalenia odišiel do Dolnej Lehoty (Lihôtky). Keď však počul, že pozatýkali veľa ľudí, u ktorých sa skrýval, sám sa dobrovoľne prihlásil na stanici ZNB v Oravskom Podzámku. Nasledovali tortúry počas vyšetrovacej väzby. Cieľ vyšetrovateľov bol urobiť z pátra Akvinasa akéhosi ideového vodcu „teroristickej skupiny“. Tento zámer cítiť z trestného oznámenia, ktoré ŠtB podala 24. 10. 1952 na 25 osôb: „Na koho sa opierali ešte títo teroristi v páchaní svojich zločinov? Kto ich v tom ešte podporoval, že sa z nich stali takí profesionálni zločinci? Je to vatikánske duchovenstvo, je to rímskokatolícky kňaz Juraj Gabura, ktorý už dlhšiu dobu pracuje

Vľavo jubilant podpisuje jednu zo svojich kníh.

Foto KBS

protištátne, proti nášmu pracujúcemu ľudu. Aké sú jeho zločinné úmysly dokázal to jasne keď došli za ním teroristi Miko, Panáč a Frolek, aby ich vyspovedal, že cirkev vraždy pripúšťa. Je jasné, o čo tomuto kňazovi išlo. Išlo mu o to, aby sa z týchto teroristov stali ešte zbesilejší zločinci.“

Páter Akvinas vo výsluchoch priznal, že vyspovedal troch mužov. Vypovedal však, že nevedel o ich činnosti a sám ich vystríhal pred násilím. Členovia skupiny však boli dôkladne spracovaní a tvrdili opak. Verejný proces sa konal v kinosále v Dolnom Kubíne 22. 11. 1952. Mala to byť výstraha pred protikomunistickou činnosťou, ale aj pred ukrývaním kňazov. Na hlavnom pojednávaní bol vynesený rozsudok nad šiestimi obžalovanými. Páter Akvinas Gabura dostal doživotie, Peter Gvora doživotie, Jozef Panáč 25 rokov väzenia, Ján Frolek 23 rokov väzenia, Tomáš Záhorec 20 rokov väzenia a Tomáš Žuffa 18 rokov väzenia. Páter Akvinas sa tak stal jedným zo slovenských kňazov, odsúdených začiatkom 50. rokov na doživotné väzenie. Boli to: redemptorista Ján Mastiliak, tešiteľ Anton Kamil Vančo a biskupi Michal Buzalka a Pavol Gojdič. Nasledoval výkon trestu vo viacerých väzniciach. Páter Akvinas vnášal do surového prostredia väzníc pokoj, miernosť a ľudskosť – Krista. Prezidentskou amnestiou z 9. 5. 1955 mu zmiernili trest na 25 rokov väzenia a na ďalšiu amnestiu 9. 5. 1960 ho prepustili z väzby. Mohol však pracovať iba ako robotník. V 60. rokoch, keď sa pomery trochu uvoľnili, kontaktoval svojich rehoľných spoluhráčov a súčasne intenzívne pracoval ako apoštol rodín.

Svojej ceste ostal verný aj počas normalizácie. Stretnutia s ním, tajná katechéza detí a mládeže, príprava na sväté prijímanie alebo sviatosť birmovania boli zážitkom pre tých, ktorí žili v duchovnej púšti normalizačnej Bratislavy. Po roku 1989 sa najmä vďaka pátrovi

Akvinasovi dominikánska rehoľa mohla ujať svojho poslania a postaviť sa čelom k novým výzvam.

Róbert Letz, historik

Ženatý či mužatý Elton John?

V súčasnosti sa spoločnosť polarizuje v takom zmysle, ako by pravdu mali len jedni, alebo len druhí. Myslím tým referendum, ktoré jedni označujú ako podivné a druhí ako priam existenčne dôležité. Pýtame sa teda podobne ako Pilát, kde je pravda?

Pozrite sa, milí moji, nielen každá menšina, ale každý človek má právo brániť sa ako môže a ako vie. Ide o to, aby si uvedomil, či ide ešte o obranu, alebo už o útok, alebo nebodaj už o útok na zdravý rozum. Iste, tá anti-homo propaganda je niekedy naozaj propagandou, zjednodušuje problém a jej agitácie pripomínajú totalitný režim. Natíska sa otázka, či vyhlasovanie takýchto referend má zmysel, či by jednoducho nestačilo hovoriť pravdu a k problémom sa stavať poctivo a nezjednodušene. Pretože mám pocit, že v tom boji za menšiny a či proti nim sa ľuďom predpisuje už nielen to, čo môžu hovoriť, ale aj to, čo si majú myslieť, ba dokonca aj to, čo sa im má páčiť.

V televíznej súťaži Duel padla otázka, či je Elton John ženatý, vraj áno. Ale ako môže byť ženatý, keď je

mužatý? Je tu veľké nebezpečenstvo úplného prevrátenia pojmov a deho-nestácia normalnosti a či obyčajnosti. Už ktorýsi dávny prorok vystríhal – be-da bude ľuďom, ktorí o čiernom tvrdia, že je biele a o bielom, že je čierne.

Každý pozná niekoho ináč orientovaného, či už v širšej rodine, medzi svojimi známymi, alebo aspoň medzi všeobecne známymi osobami. Sám ale nikoho nepoznám, kto by vyskakoval na námestí a verejne predvádzal, ako sa balia osoby rovnakého pohlavia. Asi by ma trochu znechutilo aj to, keby podobné expozé a verejné flirtovanie predvádzali heterosexuáli. Široká verejnosť asi nemusí do podrobností vedieť a vidieť, že máme určité orgány zdravé a dobre nám fungujú...

Všímam si, že sa stále vyžaduje sebareflexia, ibaže len od väčšiny, pretože asi žiadna menšina sebareflexiu nepotrebuje. Ak ale stále budeme ľuďom niečo vyčítať a nebrať do úvahy ich vlastné starosti, tak sa vážne nahnevajú. Istý konzervatívny Kanaďan David a či Nathan Birnbaum

už roku 1929 presne predpovedal, čo sa bude diať v Nemecku a určil aj hlavnú príčinu. Totiž výsmech tých bežných nemeckých podľudí. Ani u nás sa nemusí nahnevať väčšina, stačia tí ľudia, ktorí žijú zo štyristo eur mesačne, alebo aj menej, a ktorých je podstatne viac, ako štyri percentá.

Často sa hovorí o tom, ako sa my, kresťania, nemáme báť a pritom sa bojíme aj vlastných tieňov. Nedávno vyšiel v pro menšinovom periodiku rozhovor s našim predstaviteľom, v ktorom sa úspešne vyhol otázkam o homosexualite, Mons. Bezákovi a Mons. Tisovi. Vari ho tí redaktori platia, že sa ich tak bojí? Ako sa vôbec odvažujeme hovoriť o kresťanskej slobode, keď dobývame vrcholy alibizmu?

Mimochodom, alibizmus sa po slovensky nazýva aj pokrytectvo a mám vážny dojem, že Kristus dôrazne vystríhal učeníkov pred kvasom farizejov, ktorým je práve pokrytectvo. Ak sa o takýchto otázkach koná tajné referendum, bojím sa, aby verejne nelietali guľky dum-dum.

Vlado Gregor

Vojtech Ottmar: Podvratník

(Úryvok z knihy)

Môj prvý balík

Keby sa podlosť dala rozdeľovať na veľkú, strednú a malú, tak jednu z tých malých podlostí som v llave okúsil pri preberaní prvého balíka. Manželka mi ho mohla poslať až po štyroch mesiacoch väzenia.

Dôstojník, ktorý tu mal na starosti väzenskú poštu, vysypal otvorený balík na písací stôl. Podľa predpisu sa mal presvedčiť, či mi v ňom neposielajú niečo zakázané. Keď rukou rozhrnul jeho obsah, tváril sa, akoby mi preukazoval obrovskú láskavosť už tým, že mi ho vôbec chce vydať.

Vybral z neho dve fľaštičky s vitamínom Spofavit. Prosil som oň ženu v liste, lebo z nedostatku vitamínov a z jednotvárnej stravy, ktorá bola veľmi nekvalitná, mnohým väzňom vypadali zuby.

- Tento vitamín môžete dostať iba so súhlasom nášho lekára, ktorému ho pošlem. Ak sa oň do troch dní neprihlásite, nedostanete ho vôbec.

- A toto je čo? – vykrikoval a zmietol na zem niekoľko malých balíčkov instantnej kávy.

- To je instantná káva. Dá sa rozpustiť aj v studenej vode, pán veliteľ. Manželka mi ju v balíkoch posielala aj do Justičného paláca a vždy mi ju tam dali.

- Čo vám dali v Justičnom paláci, to ma nezaujíma. Pozbierajte to a dajte to sem!

Pozbieral som balíčky zo zeme a podal som mu ich. Odložil ich do zásuvky svojho pracovného stola a zavelil:

- Ostatné veci si zoberte a odchod!

Vrátil som sa s balíkom do cely, vysypal som jeho obsah na posteľ a začal som ho kontrolovať.

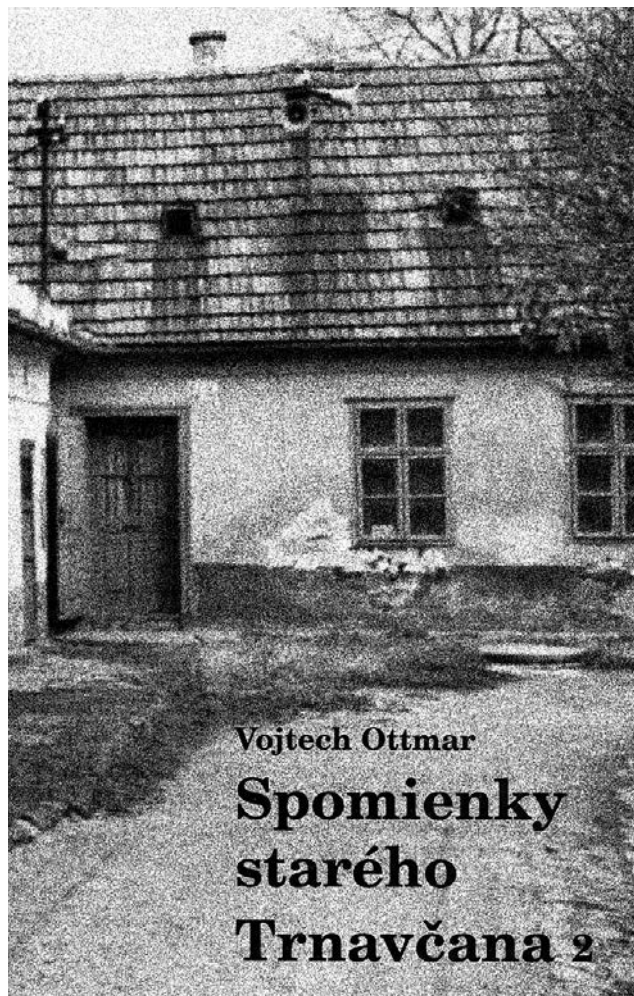
Manželka mi poslala aj dva kartóny cigariet značky Sparta. Väzenský dôstojník ich predou mnou vytiahol nepoškodené. Keď kartóny roztrhol a balíčky rozsypal po celom stole, určite ich bolo dvadsať. Do cely som si však priniesol už iba osemnásť balíčkov. Hoci som si ich dvakrát starostlivo prerátal, stále mi vychádzalo číslo osemnásť.

- Ako je to možné? – spýtal som sa Tibora. Ležal na spodnej posteli, lebo pred niekoľkými týždňami sa mu podarilo presťahovať sa do našej cely, takže teraz sme mohli byť stále spolu.

- Ako si ten balík preberal? – spýtal sa skúmavo.

Keď som mu opísal celý priebeh, potichu mi vysvetlil:

- Ten bachar je tu známy tým, že z balíkov kradne väzňom všetko, čo sa mu zažiada. Keď si zbieral tie balíčky s instantnou kávou zo zeme, Sparty zhrnul do jednej z pootvorených zásuviek svojho písacieho stola. Potom zásuvku zatvoril kolenom tak nenápadne a rýchlo, že si to ani nepostrehol. Viem, že ťa to hnevá, lebo je to

Ostatná knižka, ktorá vyšla Vojtechovi Ottmarovi koncom vlaňajšieho roku.

špinavosť, ale nemôžeš mu to nijako dokázať.

To, že niektorí dozorcovia sa znižujú nielen k okrádaniu väzňov, ale aj štátu, ma neprekvapilo. Iba pred nedávnom preložili jedného dozorca, ktorý robil pracovného referenta v obuvníckej dielni, na iné pracovisko. O príčine sa medzi väzňami verejne šepkalo. Dozorca kradol drahé, ručne šité topánky v takom množstve, že mu to už nemohol tolerovať ani veliteľ väznice.

Tragikomické na celej veci bolo iba to, že aj takíto dozorcovia sa tvárili ako polobohovia a s nami zaobchádzali ako s odpadom ľudskej spoločnosti.

Sparty z balíka sme s Tiborom predali za väzenské poukážky dobre situovaným väzňom a za ne sme si nakúpili slušnú zásobu lacnejšieho tabaku a cigaretových papierikov.

Smútok z Jablonky, „poľskej“ Oravy a Spiša

Už niekoľko rokov trávime s manželkou aspoň časť leta na Orave. Pri menej príjemných „anglických“ teplotách, ako som ich zažil povedzme v slávnom letovisku, neďaleko historicky známeho bojiska v Hastingse. V novom Ústí nad priehradou, na dohľad je Babia hora a z druhej strany nemenej fascinujúce Roháče či Západné Tatry.

V zlomkoch zničenej miestnej kroniky zatopenej obce som našiel dodnes utajovaný fakt, že na výstavbe priehrady sa okrem iných nútene podieľali aj politickí väzni. Vtedy „triedni a ideoví nepriatelia“ režimu, kňazi a iní, rovnako anonymizovaní ako „budovatelia“ priehrady v Nosičiach... Ale to iba na okraj. Manželka vždy aspoň raz chce zájsť na povestný stredajší trh v neďalekej, už dlho poľskej Jablonke, kde putujú stále zástupy slovenských kupujúcich. Tentoraz som si dal podmienku, že okrem trhoviska, musíme navštíviť aj samotnú obec, ktorá bola najväčšou, pôvodne čisto slovenskou „goralskou“ obcou. Spolu s takmer tridsiatimi slovenskými obcami „pripadli“ stále zahmlievaným medzinárodným rozhodnutím po prvej svetovej vojne Poľsku, čo ich obyvatelia pociťovali ako veľkú nespravodlivosť. Napriek tomu, že sa hlásili k slovenskej a nie poľskej identite, k čomu vyslali vo chvíľach rozhodovania o nich bez nich, žiaľ márne, reprezentatívnu asi 250 - člennú delegáciu svojich zástupcov aj na Pražský hrad. Hranica sa posunula na juh, napriek tomu, že tisíce rokov boli vždy súčasťou Slovenska, v hraniciach Horného Uhorska...

Najskôr sme navštívili rozsiahly cintorín, úchvatne položený na svahu so širokým výhľadom pod dominantným kostolom. Putoval som medzi staršími a novšími pamäťníkmi a s prekvapením som našiel iba jediný hrob, nevyklúčujem však, že ojedinele kdesi môže byť aj nejaký ďalší, ktorý mal slovenský text – všetky boli iba v poľštine...Pri odchode, na kríži viditeľnom z cesty, sme našli aspoň čosi nádejnejšie. Nápis

oznamoval, že každý deň zrána, je v kostole omša aj v slovenčine. To nám nestihla oznámiť ani stopárka, ktorú sme brali z pohraničného Chyžného, tiež niekdajšej etnicky rýdzej slovenskej obce, do Jablonky. Rehoľná sestrička putujúca do kláštora v Krakove, s ktorou sme sa rozprávali po poľsky, rozpačito priznávala, že jej už zomrelí rodičia a boli Slováci... Námestie, dnes už mestečka, zažíva vitálnu prestavbu a výstavbu. Hľadal som aspoň jeden slovenský nápis na obchodoch a inštitúciách, aspoň tak, ako sa ojedinelé vyskytujú za našimi hranicami. Márne, neuvidel som ani jeden...

Zašiel som do obchodíku s tlačou a knihami. Po jedinej slovenskej stope, ani chýru ani slychu...V bývalom povestnom slovenskom gymnáziu som mal šťastie na pani riaditeľku. Ochotne mi povedala, že majú „družbu“ s neďalekým gymnáziom v Trstenej, slovenčinu však už učia iba dve hodiny týždenne, aj to zrejme iba výberovo. Modelovo, ako na takzvaných „slovenských“ školách v Maďarsku. Ak mám presnú informáciu, tak slovenské školstvo, so širším počtom vyučovacích hodín slovenčiny, aj na základných školách, skončilo v Poľsku asi pred rokom bez záujmu médií...Navštívil som aj peknú zrekonštruovanú knižnicu, zrejme v bývalej kúrii, s pamätnou tabuľou oznamujúcou, že po roku 1920

tu bol vtedajší poľský prezident. V relatívne bohatom výbere titulov hľadal a pýtal som si aj nejaké slovenské knižky, či časopisy. Knižovníčka mi chladnokrvne odpovedala, že nemajú žiadne. Vraj nie je o ne záujem... S obavou som vstupoval aj do Oravského kultúrneho strediska, postaveného z prostriedkov EÚ; tu som našiel aspoň propagačný materiál aj o „našej“ časti Oravy v SR a „družobnej“ Trstenej, vzdialenej iba sedem km. Časopis vedecky a populárne interpretujúci „iba“ poľskú príslušnosť a identitu hornej Oravy a horného Spiša, dopĺňal predsa aj dostupný krakovský slovensky dobre redigovaný mesačník Život, ktorý tvrdil o osudoch a prítomnosti toho regiónu aj čosi iné a inak. Kto o ňom však nevie a nepýtal by si ho, v regáloch by ho sotva našiel...

Neviem, kedy Jablonku a ďalšie obce v Poľsku navštívili slovenskí veľvyslanci a konzuli. Viem však, ako „obťažovali“ bývalú pani veľvyslankyňu a niekdajšiu kandidátku na prezidenta SR zástupcovia Slovákov v Poľsku, ktorí žiadali iba najzákladnejšiu podporu vo svojich školských, kultúrnych a náboženských právach. Narazili na nepochopenie a pohŕdanie...Akoby nebolo v základných povinnostiach našich predstaviteľov starať sa aj o naše minority.

Isteže, aj osudy Slovákov v Poľsku boli a sú veľmi zložité. Našťastie mnohí historici ich neidylický ba až tragický bratsko-slovanský rozmer už poodhľadli a je dostupný každému: Pavol Matula: Rozdelené Kysuce. Zabratie severných Kysúc Poľskom v rokoch 1938-1939, Milica Majeriková – Molitoris: Vojna o Spiš, 2007, ale aj ďalší, a nielen v najnovších dvoch zväzkoch z ÚPN: Slovensko v rokoch neslobody 1938 -1989, I a II, 2014, kde jeden z editorov a autorov bol aj Juraj Lepiš. Takže už nikdy a nikde by sa nemala objavovať historická mapa nášho pohraničia, kde by aj na severe neboli vyznačené a vyšrafované „posúvané“ hranice sem a tam, za ktorými sú tiež veľké obete.

Viliam Jablonický

Príkladý na politického väzňa?

Dokončenie z 1. strany

Vybrali ste si PV ZPKO nie KPVS. Prečo?

To je veľmi jednoduché a pre mňa jasné. Dnešná KPVS nie je tá prvá, pôvodná. Zmena nastala na smene v roku 1999, na ktorom som sa nezúčastnil. Ale pronárodná orientácia PV ZPKO je mi nielen bližšia, ale aj prirodzená, nakoľko som žil v cudzine a tam Slovákom často nevedeli prísť ani na meno. A tiež súčasný postoj pána predsedu KPVS (dodnes to nedementoval ani nedoplnil, ako to myslí) že Katolícka cirkev je posledná bašta totality (www.webnoviny.sk/rozhovory/sr-holec-katolicka-cirkev-je-posledna-320096-clanok.html), ktorá musí padnúť. S tým sa nikdy nestotožním. Pre mňa je Cirkev mystické telo Ježiša Krista Božieho Syna, cez ktorú je Boh prítomný vo svete, a jej členmi sú všetci pokrstení. Nielen kardináli, biskupi, kňazi a laickí veriaci, ktorí veria, že Ježiš Kristus je Boží Syn, a že vstal zmŕtvych. A že má čo povedať dnešnému svetu a človeku, ako má žiť, aby si už tu na zemi nerobil zo života peklo. Jeden druhému zle, ale naopak, aby si ľudia navzájom pomáhali, mali sa radi a odpúšťali si. Tak aká totalita? Slobodne sa

S kardinálom Crescenziom Seppom pri hrobe sv. Cyrila v bazilike sv. Klementa v Ríme v roku 2001.

Foto archív

k tomu predsa hlásime, a sme radi, že zatiaľ ešte môžeme.

Mali ste nejaký dôvod ujsť na Západ?

Iste, tu nebola sloboda, dookola bol plot z ostnatého drôtu a ja som cítil Božie volanie, že sa mám stať kňazom. V seminári bol numerus clausus, a komunistická strana rozhodovala, kto tam môže ísť a kto nie. Ani som sa o to, na radu dobrých kňazov, nepokúšal. Tu to jednoducho nebolo pre mňa možné a tak som hľadal cestu v slobodnom svete. Aspoň vtedy to tak bolo. Vážne

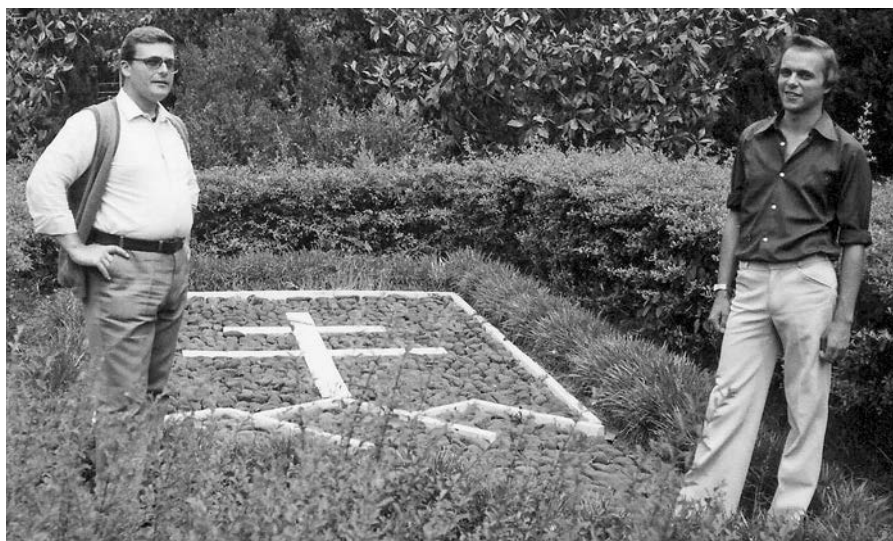
rozhodnutia musí robiť človek v pravom čase. Mal som vtedy 23 rokov.

Aký má človek pocit, keď uteká z vlastnej krajiny?

Keď je Pán Boh s nami, kto proti nám? Nuž, myslel som si v tom čase, že je to navždy, ale nebolo to tak. Berlínsky múr padol ešte počas nášho života. Veľká vec. Povzbudivé boli pre mňa predovšetkým slová Svätého písma, ktoré povedal sám Pán Ježiš už dávno, ešte dvanástim apoštolom. Uvediem aspoň tieto: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma,“ (Mk 8, 4). Alebo: „Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden.“ (Mt 10, 37).

Čo ste robili v zahraničí? Kedy ste sa vrátili domov?

Bol som v Ríme, v seminári, v Pápežskom kolégiu sv. Jána Nepomuckého, študoval som teológiu na Pápežskej Lateránskej univerzite, naučil som sa cudzie jazyky. Spolupracoval som najmä s otcom biskupom Pavlom Hnilicom SJ v jeho hnutí Pro fratribus, ktoré informovalo Západ o tom, čo sa deje na druhej strane železnej opony. Ako zatvárajú ľudí do väzenia, robia domové prehliadky, atď. V Nemecku som pomáhal P. Šebastiánovi Labovi SJ, ktorý bol v Koblenzi zodpovedným za tento apoštolát pre nemecky hovoriaci

Prvé mesiace emigrácie. V záhrade Slovenského ústavu s. Cyrila a Metoda v Ríme s Bernardom Mišovičom (neskorším jezuitom) v roku 1983.

Foto archív

svet. Veľmi som vďačný, že som mohol v zahraničí spoznať aj našich veľkých historikov, prof. Františka Vnuka a Milana Ďuricu SDB a nielen prečítať si niečo z ich prác, ale sa s nimi aj spriatelíť. Ešte sú medzi nami, Bohu vďaka.

Kde ste boli 17. novembra 1989?

Vo Vatikáne na svätej omši v súkromnej kaplnke Jána Pavla II. Nikdy nezabudnem na túto veľkú milosť, že som v tento deň koncelebroval s pápežom, ktorý vlastne zbúral Berlínsky múr!

Ako ste sa tam dostali?

Rok 1989 bol už rokom politického odmäku. Aspoň na Západe sme to tak vnímali. Pár dní predtým, 12. novembra, bolo svätorečenie Anežky Pražskej. Vtedy prišli do Ríma tisíce ľudí, nielen z Čiech a Moravy, ale aj zo Slovenska. Medzi nimi bol aj známy politický väzeň a kňaz,

S kolegami Ľudovítom Malíkom a Františkom Sočufkom vo Vatikánskom rozhlasu v roku 2001.

Foto archív

osobný priateľ biskupa Jána Vojtašáka, Mons. Viktor Trstenský. Dostal pozvánku koncelebrovať sv. omšu so Svätým Otcom a ja zas povinnosť ho tam doviesť a sprevádzať. Táto udalosť bola o to intenzívnejšia, že sa udiala v úzkom kruhu. Nebolo tam viac ako 30 ľudí a po svätej omši bolo aj krátke osobné stretnutie.

Oslávili sme 25 rokov od pádu komunistického režimu. Ako hodnotíte toto obdobie?

V Novembri 1989 sme dostali dar slobody, bez boja. Na Boží zásah a na orodovanie Panny Márie zhora. A aj keď dnes mnohí hovoria, že tak

Diakonská vysviacka v Ríme: sľub úcty a poslušnosti do rúk biskupa Dominika Hrušovského v roku 1987.

Foto archív

sa dohodli mocní tohto sveta, aby sa studená vojna skončila, ja dodávam, že keby to kombinovali len ľudia, boli by tu tisíce a milióny mŕtvych. To, že to prebehlo pokojnou, nežnou cestou, to je tá Božia réžia. A za to musíme byť vďační.

Že dnes svet vyzerá ináč, za to si už môžeme sami. Nezvládli sme ten veľký dar slobody. Ostaťme však doma a hovorme o nás: Akí sme nepolitický národ. Nechodíme voliť a potom sa čudujeme, že zase nám tu rozkazuje menšina. Ale tá menšina si to dá demokraticky odhlasovať, lebo mlčiaca väčšina rezignovane ostáva doma. Dnes je to aktuálne skupina LGBTI, ktorá diktuje svoje pravidlá, založené na ideológii rodovej rovnosti. Ktorá politická strana mala v programe túto agendu? Kto to tušil v roku 1989?

Stali ste sa podpredsedom INTERASSO, medzinárodnej organizácie politických väzňov komunistického režimu. S akými problémami sa stretávajú politickí väzni v ostatných štátoch bývalého sovietskeho bloku?

Je to skoro všade rovnaké, niekde ešte aj horšie. Povedzme v Bosne a Hercegovine nebol do augusta 2014 prijatý nijaký zákon o zločinoch komunistického systému. My tu máme aspoň zákon, máme Ústav pamäti národa, Pán Boh zaplať aj za to. Teraz je to o demokracii. Ako ju napíňame vo svojom živote. Tak choďme prosím vždy k voľbám a referendum. Slovo demokracia je z dvoch gréckych slov. Vláda a ľud. Len niekedy nevieme, či vládla ľudu je povedané a myslené v genitíve alebo v datíve.

Eva Zelenayová

Ján Košíar sa narodil 1. februára 1960 v Levoči. Maturoval v Levoči, v rokoch 1978-1983 študoval na Elektrotechnickej fakulte SVŠT v Bratislave. V roku 1983 emigroval do Talianska, aby sa mohol stať kňazom. Vysvätil ho pápež sv. Ján Pavol II. 21. júna 1987 v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Počas štúdií v Ríme spolupracoval so slovenským oddelením vatikánskeho rozhlasu, ako aj so slovenskou redakciou BBC v Londýne.

Po novembri 1989 bol rehabilitovaný a vrátil sa na Slovensko. V rokoch 1990-1995 redigoval slovenské vydanie periodika Pro fratibus a súčasne bol predsedom Spoločenstva kresťanských humanitných organizácií v Slovenskej republike. V rokoch 1992-1994 zastával post zástupcu šéfredaktora Katolíckych novín. Neskôr sa stal tajomníkom Ústavu dejín kresťanstva na Slovensku, ktorý založil Milan S. Ďurica. V rokoch 1996-1999 pracoval v Slovenskej televízii na rozličných postoch, naposledy v Hlavnej redakcii vysielať. Komentoval priame prenosy sv. omši pápeža Jána Pavla II. z Vatikánu a z jeho apoštolských ciest. Bol iniciátorom dohody s Vatikánskym televíznym centrom umožňujúcou bezplatné priame prenosy z Vatikánu i z ciest pápeža po svete. Od roku 1990 spolupracoval tiež s rozličnými vydavateľstvami na redakčnej, autorskej i manažérskej úrovni. V roku 1999 sa vrátil do Ríma, kde do roku 2005 pracoval ako redaktor slovenského programu Vatikánskeho rozhlasu. Do konca roku 2012 pôsobil v diplomatických službách zvrchovaného rádu Maltézskeho rádu rytierov v bieloruskom Minsku. Členom PV ZPKO sa stal v roku 2008, podpredsedom INTERASSO v roku 2014.

Ľudová vzbu­ra v Bobrove

Katolícka akcia zorganizovaná vedením KSČ v roku 1949 nespĺnila pre štátnu moc svoje poslanie. Cieľom tohto hnutia bolo oddeliť Cirkev od Vatikánu, veriach od kňazov a biskupov a vytvoriť vlastné hnutie vo vnútri Cirkvi. Svätá stolica odsúdila túto nepravú Katolícku akciu, exkomunikovala všetkých laikov a duchovných, ktorí sa na akcii vedome podieľali. Preto slovenský a český biskupský zbor reagoval 15. júna 1949 vydaním pastierskeho listu veri­acim v hodine veľkej skúšky. V ňom upozornil na skutočný zámer štátnej moci a Katolícku akciu odsúdil ako protikresťanskú.

Štátne orgány prísne zakazovali čítanie tohto pastierskeho listu, ale i napriek tomu sa na mnohých miestach v nedeľu 19. júna, na sviatok Božieho Tela, prečítal. Kňazi, ktorí ho prečítali, vystavili sa nebezpečenstvu trestného stíhania. Po tejto nedeľi začali návštevy štátnych úradníkov na farách a veriaci dostali strach zo zatýkania kňazov. Vyvolalo to vlnu nepokojov a vzbúr, ktoré mali zabrániť odvedeniu kňazov z farnosti. Bezpečnostný referent ONV v Námestove rozposlal do každej obce v okrese nariadenie, kde upozorňoval na trestnú činnosť zhromažďovania.

Tento Pastiersky list prišiel do Bobrova v polovici júna 1949. Dekan Vladimír Poláčik bol vtedy na exercíciách v Podolínci, takže list prevzal kaplán Michal Krajňák. Na druhý deň ráno prišiel veliteľ miestnej stanice ZNB v Bobrove strážmajster Jozef Gürkler a vyzval kaplána, aby mu spomínaný list odovzdal. Po odovzdaní listu kaplán rozmýšľal o veci a rozhodol sa informovať veriach o neprav­ej Katolíckej akcii. Druhý pastiersky list prišiel do Bobrova od bohoslovca Albína Moresa z Tvrdosína, ktorý tiež kaplán prečítal po svätej omši. Neskôr pred vyšetrovateľmi sa kaplán Krajňák obhajoval tým, že pri vysviacke za kňaza zložil sľub poslušnosti svojmu biskupovi Jánovi Vojtaššákovi.

A to bol začiatok

V Bobrove sa 20. júna rozniesla správa, že bezpečnostné orgány budú brať kňazov. Preto sa pred farou zhromaždilo

Sprievod ku hrobu V. Poláčika v Bobrove.

asi 200 ľudí. Dekan Poláčik bol v tom čase ešte v Podolínci a vrátil sa večer 21. júna 1949. O celej záležitosti sa dozvedel od svojho kaplána. Nepokoje trvali 4 – 5 dní a keď ľudia videli, že tam zbytočne stoja, rozišli sa domov. Z tejto udalosti boli vyšetrovaní učiteľ Emil Kalafut, ktorý bol aj rektorom a Žofia Odrobiňáková.

Pri príležitosti narodenín prišli 31. januára 1950 dekanovi Poláčikovi gratulovať kňazi zo susedných farností. Toho istého dňa o 15.30 prišli do fary v Bobrove zaistiť dekana dvaja neznámi civili a jeden člen ZNB v uniforme. Jeden civil ho vyzval, aby sa obliekol a odišiel s nimi do Žiliny. Jeden z tých civilov bol predseda Krajského národného výboru v Žiline Rudolf Strechaj, ktorý bol osobne vykonávateľom takýchto pohonov. Nenávisť a dravý človek. Keď viedli príslušníci ZNB dekana k autu, ľudia zhromaždení pred farou, ktorých tam bolo asi tristo, ochránili a zabránili odvedeniu dekana Poláčika. Keď zatýkajúci videli, čo sa robí, vystrelili z pištole asi 4 – 5 ráz do vzduchu na poplach, aby zastrašili obyvatelstvo. Nasadli do služobného auta a odišli.

Ľudí to nezastrašilo a ďalej pokračovali v strážení. Vo dne aj v nočných hodinách na kostolnej veži v Bobrove bola pozorovacia služba, ktorej úlohou bolo pozorovať a zaznamenávať pohyby motorových vozidiel prichádzajúcich od Námestova. Druhý pozorovací objekt bol dom Františka Matejčíka, u ktorého v nočných hodinách bolo na strážii asi 20

osôb. Išlo o budovu v blízkosti farského úradu. Tretí pozorovací objekt bol v dome Jozefa Karu – stolára, kde v nočných hodinách bolo v pohotovosti 15 osôb. Stavba bola najbližšie k farskému úradu. Štvrtý pozorovací objekt bol u Tomáša Buca, kostolníka, kde v denných i nočných hodinách boli ukryté stráže v počte 5 až 6 osôb. Posledný piaty pozorovací objekt bol dom Karola Šimalčíka, odkiaľ pozorovali budovu stanice ZNB v Bobrove. Mimo týchto strážii cez deň bdela na uliciach školská mládež.

A začalo horieť

K rýchlemu informovaniu a obozretnosti starších obyvateľov používali dorozumenie znamením na poplach „Horí“, čo znamenalo, že prišli brať duchovných. Všetko bolo zorganizované tak, že za necelých desať minút sa zhromaždí celá obec s počtom 600 dospelých občanov. Údajne v obci panovala psychóza, že keď bude aj krv tiecť, kňazov si nedajú a sú ochotní použiť na ich ochranu aj strelné zbrane, ktoré prechovávali od prechodu frontu. Pôsobenie a činnosť duchovných Poláčika a Krajňáka bola stále sledovaná členmi ŠtB v Žiline. Poláčik dlhšiu dobu chorľavel, preto na odporúčanie MUDr. Kubasáka, doktora v Námestove, odcestoval 5. 2. 1950 do nemocnice do Košíc, kde bol prijatý synovcom MUDr. Medveckým s vedomím primára oddelenia MUDr. Klimu.

V skorých ranných hodinách

13.2.1950 sa po Bobrove rozšíril signál „Hori“, čo znamenalo, že príslušníci ŠtB prišli po duchovných Poláčika a Krajňáka. Veľký počet príslušníkov ZNB pod velením npor. Čaplu, za pomoci ľudových milícií ozbrojených samopalmi obsadili prístupové cesty a celú dedinu po horizonte. Asi tridsiati vošli priamo do dediny ku fare, kde zhromaždených ľudí surovo bili hlava-nehlava obuškami a pažbami zbraní. Kaplán Krajňák sa v ten deň ráno o piatej hodine zobudil na výkriky, buchot, rinčanie skla, kroky a klopanie na dvere svojej izby. Keď otvoril dvere, vošli do izby členovia ZNB a ozbrojení civilisti, ktorí sa ho opýtali, ako sa volá. Potom čo odpovedal, mu povedali, aby sa obliekol a šiel s nimi. Poslúchol, vzali ho do auta a odviezli do Žiliny na Krajský národný výbor, kde ho krátko vypočúvali a boli zvedaví, kde je dekan Poláčik. Ešte v ten deň ho eskortovali do Krajskej súdnej väznice v Bratislave.

Sľubovali Sibír

V to osudné ráno o 5.45 hod. sa Ľudovít Plaštiak vybral do práce. Keď vyšiel z domu, príslušníci ZNB ho vrátili späť. Odišiel do humna, zobral ručný granát a utekal brániť kňazov. Keď prišiel na záhumnie Ignáca Čajku, už tam bol Vendo Nodžák, Ján Parížek, Ján Lavor a František Kubík. Keď ukázal granát, Kubík mu ho odistil a kričal, aby ho hodil cez kopu slamy, ktorá bola na záhumní. Nemali úmysel nikoho zabiť, ale hodili ho na poplach, aby ochránili kňazov. Plaštiaka obvinili, že sa priblížil do blízkosti členov

ZNB a hodil do nich granát. Následkom toho bol jeden člen ZNB zranený. Na druhý deň 14. 2. 1950 Plaštiaka zaistili a Kubík sa sám prihlásil na oddelení ZNB v Bobrove. Odtiaľ boli eskortovaní do Krajskej väznice ŠtB v Žiline. Bolo na nich vypracované trestné oznámenie Štátnej prokuratúry v Bratislave a 2. 3. 1950 boli odovzdaní do Krajskej súdnej väznice MV v Bratislave.

Na stanici ZNB v Bobrove bola zriadená vyšetrovňa. Zadržaní boli vypočúvaní strážm. Grekom a Staňom, následne boli eskortovaní na výsluch na Krajské veliteľstvo ŠtB v Žiline. Zápis o ich výpovediach bol pripojený k trestnému oznámeniu. Vyšetrovanie v Žiline viedol strážmajster Štefan Catan z pohotovostného oddielu ZNB. Boli podrobení brutálnemu výsluchu členmi ŠtB. Otočení čelom k stene, bili ich pelendekom odspodu po chodidlách, padli na zem, ale boli opäť prinútení vstať, vynucovali od nich priznanie a udanie ďalších príslušníkov vzbury. Vyhrážali sa im, že ich pošlú na Sibír.

Štátny prokurátor Ondrej Ujhelyi 18. mája 1950 podal obžalobu Štátnemu súdu v Bratislave pre trestné činy velezrady, poburovania, nedovoleného ozbrojovania a pokusu úmyselného zabíjania na dekana Vladimíra Poláčika, kaplána Michala Krajňáka, Ľudovíta Plaštiaka – kováča, Františka Kubíka – stolára, ktorí boli v tom čase vo väzbe. Poláčika a Krajňáka obvinil, že po februári 1948 čítali na kázňach tzv. pastierske listy, ktoré boli ostro zamerané proti ľudovodemokratickému zriadeniu.

Skončili vo väzení

Ďalej nabádali veriach, aby nepodpisovali Katolícku akciu, neposlúchali pokyny štátom uznaných cirkevných úradov. Vyzývali ľudí, aby neodoberali pokrokové noviny a časopisy. Okrem toho sa vyhrážali pokrokovým občanom exkomunikáciou z Cirkvi. V kázňach hovorili o rodinnom zákone, v ktorom sú postavené na prvé miesto úradné sobáše a ďalšie miesto cirkevné sobáše. Ďalej presvedčovali občanov o tom, že deti ktoré sa rodia v manželstve uzavretom na úradoch, budú pokladané za deti nemanželské... Ďalej prokurátor obvinil Ľudovíta Plaštiaka a Františka Kubíka, že vedeli o rozvratnej činnosti duchovných a úmyselne umožnili menovaným beztrestne pokračovať v ich velezradnej činnosti a po dohode s nimi sa aktívne zúčastňovali stráženia fary. Kubíka označil, že bol nápomocný Plaštiakovi pri hodení ručného granátu tým, že mu označil cieľ v úmysle usmrtiť niektorého príslušníka ZNB. Keď tento granát hodil, jeden člen ZNB utrpel zranenie.

Vykonštruovaný proces sa viedol pod najhrubším psychickým a fyzickým nátlakom, ktorému predsedal Karol Bedrna. Konal sa na štátnom súde v Bratislave 6. 9. 1950. Súd nespravodlivo odsúdil Vladimíra Poláčika na 11 rokov straty slobody, Michala Krajňáka na 15 rokov, Ľudovíta Plaštiaka na 14 rokov a Františka Kubíka na 8 rokov straty slobody. K hlavným trestom súd udelil aj peňažité tresty a stratu občianskych práv. Z celej výmery trestov bola časť odsúdeným odpustená. Najviac 10 rokov odsedel Michal Krajňák. Na slobodu sa dostal až v roku 1960 po vyhlásení prezidentskej amnestie Antonínom Novotným. V roku 1974 sa stal správcom farnosti v Žehre. Tu pôsobil až do svojej tragickej smrti 20. 5. 1996, kedy zahynul pri autonehode.

Dekan Vladimír Poláčik po prepustení z väzenia v roku 1956 býval u spoluväzňa Ondreja Volfa v Kline, kde tajne slúžil sväte omše, spovedal, viedol duchovné cvičenia. Spolucítil najmä s chorými, lebo aj on sám mal vážne zdravotné problémy, ako následok neľudských podmienok vo väzení.

Jeho hrdinská duša odišla k Spasiťovi 22. 6. 1959.

Vladimír Kolada

Kapitulný vikár Ondrej Scheffer pochováva V. Poláčika.

Foto archív Tomáša Buca

Vďaka Arpádovi Tarnóczymu

Po uverejnení rozhovoru s predsedom PV ZPKO Arpádom Tarnóczym vo Svedectve, prišiel do redakcie list od Júliusa Homolu. Podpísali ho i ďalší členovia pobočky PV ZPKO v Žiari nad Hronom: Margita Zimanová a Štefan Skladan. V liste adresovanom Arpádovi Tarnóczymu, rytierovi Maltézskeho rádu a predsedovi PV ZPKO uvádzajú:

Excelencia, prijmite, prosím, môj srdečný pozdrav. S dojatím a chvením duše som si prečítal prvú časť Vášho dramatického i bolestného prežívania úderov života od útlej mladosti. A súčasne som sa aj ja navracal v spomienkach do svojej. Isteže, prvotnou príčinou bol bezbožnícky komunistický režim. Moskva a Praha i Bratislava. Ale konkrétne údery robili ľudia

Arpád Tarnóczy

z najbližšieho okolia. Závist a pomsta. Ľudia v ošiali ducha. Teraz, po desaťročiach sa vracajú temné tieň násilia, aby nás znepokojovali. Prečo to bolo tak, prečo to nemohlo byť inak...

Veľmi Vám a Vašej rodine ublížili.

Rodine šľachtickej a opravdivo šľachtnej. Len Večný Božský Tvorca to všetko dokáže dokonale posúdiť. Je mi z toho všetkého veľmi trpké; koľko duchovných a materiálnych hodnôt zničili tí nezodpovední stalinistickí marxisti! Koľko krvi, slz, utrpenia, životov a životných osudových tragédií spôsobili! A neľutovali, hrdili sa svojou surovou slepotou až doteraz. Oni, ich synovia a vnuci. Zločinci obviňujú obete, aby nepripustili svoju vinu.

Excelencia, vrelo Vám ďakujeme za Vašu mnohostrannú celoživotnú činnosť, prácu, úsilie pre dobro našich ľudí, národa a štátu. Vráťte PV ZPKO.

S hlbokou úctou Vás a Vašu milú rodinu pozdravujeme, želáme Vám dobré zdravie, pokoj, láskavé Božie požehnanie.

STALO SA

1. februára 1952 Poverenie Jozef Lietavec v rámci tzv. Akcie B uskutočnilo násilné vysťahovanie „politicky nespoľahlivých občanov“ z väčších miest na vidiek. Tak napríklad z Bratislavy, kde predsedníctvo ÚV KSS schválilo na vysťahovanie 743 rodín, bolo efektívne vysťahovaných 678 rodín, z Martina 136 rodín, z Komárna 160 rodín. V Nitre vysťahovaním postihnutých rodín získali 960 voľných bytov. Táto akcia sa konala aj v iných väčších mestách a trvala až do septembra 1953.

4. februára 1987 odmietlo Predsedníctvo ÚV KSČ návrh na prehodnotenie udalostí z roku 1968 a následného obdobia normalizácie.

6. februára 1990 vymenoval pápež Ján Pavol II. tajne vysväteného biskupa Jána Chryzostoma Korca za sídelného biskupa v Nitre.

20. februára 1951 popravili bývalých študentov trencianskeho gymnázia a organizátorov Bielej légie Antona Tunegu, Alberta Púčika a Eudarda Tesára. Rodinám dovolili pochovať ich

na Martinskom cintoríne v Bratislave, ale na hrobách nesmeli byť mená.

21. februára 1948 vydalo Predsedníctvo ÚV KSČ uznesenie o ozbrojení partizánov a robotníkov a o vytvorení „ľudových milícií“.

23. februára 1949 Národné zhromaždenie schválilo zákon o jednotných roľníckych družstvách (JRD) podľa vzoru sovietskych kolchozov. Na jeho základe sa potom uskutočnila násilná likvidácia súkromných majetkov drobných vlastníkov pôdy.

24. februára 1948 vznikol v Bratislave Akčný výbor hlavného mesta Slovenska pod vedením pplk. Dr. Antona Rašlu.

26. februára 1990 podpísal

prezident V. Havel v Moskve dohodu o stiahnutí sovietskych vojsk z územia Česko-Slovenska. Išlo o likvidovanie „dočasnej“ vojenskej okupácie z 21. augusta 1968.

27. februára 1946 Česko-Slovenská vláda a maďarská vláda uzavreli dohodu o výmene maďarského obyvateľstva zo Slovenska za slovenské obyvateľstvo z Maďarska. V rámci tejto dohody sa z Maďarska dobrovoľne prihlásilo asi 70 000 osôb, ktoré sa presťahovali na Slovensko („reslovakizácia“), zatiaľ čo do Maďarska bolo vysťahovaných asi 90 000 slovenských občanov maďarskej národnosti.

Do 1. decembra 1948 o reslovakizáciu požiadalo asi 350 000 osôb.

PRIPOMÍNAME SI

Vo februári si pripomíname životné jubileá týchto našich členov a priaznivcov.

Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

55 rokov

Vdp. Košiar Ján, Bratislava 1.2.1960

65 rokov

Telekešová Elena, Veľké Uľany 8.2.1950

70 rokov

Mravec Otto, Bratislava 2.2.1945

Hičo Ján, Michalovce 11.2.1945

Karvaš Jozef, Banská Bystrica 8.2.1945

75 rokov

Csomó Gábor, Lučenec 9.2.1940

Mínaričová Bernardína, Šenkvice 5.2.1940

80 rokov

Wassermannová Margita, Spišský Hrhov 25.2.1935

81 rokov

Hrnčiariková Valéria, Hlohovec 6.2.1934

Hoštáková Helena, Dobrá 2.2.1934

83 rokov

Fritz Anton, Lipany 13.2.1932

Hrubá Gabriela, Levoča 13.2.1932

84 rokov

Bonková Júlia, Dlhé Stráže 15.2.1931

85 rokov

Ciran Ján, Senica 4.2.1930

Peštová Magda, Nitra 4.2.1930

Kardošová Anastázia, Chynorany 10.2.1930

86 rokov

Plevza Stanislav, Trnava 18.2.1929

Mihalovičová Alžbeta, Prievidza 16.2.1929

87 rokov

Luptáková Katarína, Banská Štiavnica 6.2.1928

Štúriková Helena, Dubnica nad Váhom 25.2.1928

88 rokov

Mičuda Pavol, Sedmerovce 4.2.1927

90 rokov

Gallo Jozef, Trenčín 21.2.1925

Hudek Jozef, Zbyňov 26.2.1925

Jedličková Elena, Bánovce nad Bebravou 8.2.1925

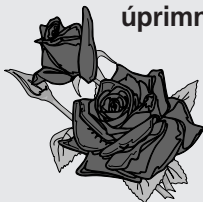
Nemlaha Jozef, Dubnica nad Váhom 27.2.1925

Jubilantom srdečne blahozeláme.

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 89 rokov, 8. januára 2015, zomrela dlhoročná členka Regionálnej organizácie PV ZPKO v Trenčíne **Otília STRANSKÁ**. Členovia predsedníctva regionálnej organizácie sa so zosnulou rozlúčili na cintoríne v Trenčíne – Orechovom.

Pozostalým vyslovujeme úprimnú sústrasť.

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia dlhodobo zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez krytia finančnými prostriedkami. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obracame na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať,

akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprávni by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdu podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodlame aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: **4000128109/3100, špecifický symbol: 1212**, alebo sa kontaktujú na tel. číslach 0905 737 790 a 0902 199 429. Darcom úprimne ďakujeme.

Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

■ **Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 13.00 hod. Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky nedovoľujú do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO.** (r)

TROCHU HUMORU

Revolučné Rusko, rok 1919

Vasilij Ivanovič Čapajev a jeho ordonanc Peťka sedia a nudia sa.

Čapajev vraví:

- Peťka, zbehní do dediny k tomu mužikovi, čo páli samohonku a dones flašku.

O hodinu sa Peťka vráti a hovorí:

- Vasilij Ivanovič, on nemá ani kvapku pálenky.

- Ech, tá dnešná neschopná mládež... Podí, ideme tam spolu.

Prídu k starému mužikovi. Čapajev ho zdraví:

- Zdravstvuj, otec.

- Zdravstvujte, synkovia.

- Otec, prišli sme k tebe v mene sovietskej

vlády. Pozerám, že domček máš starý...

- Och, starý je, starý...

- Peťka zapíš: nový dom jemu od Sovietskej vlády. A ženu máš starú?

- Starú, synak, starú...

- Peťka zapíš: novú ženu jemu od Sovietskej vlády.

- Synkovia moji, koľko som ja na vás len čakal. Sadkaňte si, vypijeme si...

Posedeli si, vypili i zopár fliašiek na cestu dostali. Pri odchode sa ešte Čapajev vo dverách obrátil a pýta sa:

- Otec, a možno máš aj chuja starého?

- Ój, synak, veru, starého ho mám, starého...

- Peťka zapíš: chuja jemu od Sovietskej vlády...

4T 267/84

Toto

nedobudlo
dne 13.8.1984
M. Novej Vsi

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

ROZSUDOK

V MENE REPUBLIKY

Okresný súd v Spišskej Novej Vsi v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mateja Vojtaka a sudcov Marie Lihovej a Jany Duku na návrh na pojednávaní konanom dňa 24. 7. 1984 v trestnej veci proti obž. Janovi Košíarovi rozhodol t a k t o :

Obž. Jan. K o š í a r , nar. 1. 2. 1960 v ľaveči, trvale bytom ľaveča, Uhrova č. 15, okr. Spišská Nová Ves, vysokoškolským študent elektrotechnickej fakulty VŠT Bratislava, t.č. v zahraničí je v i n n ý , s e

ako československý štátny občan dňa 6. júla 1983 vycestoval na platné cestovné doklady z ČSSR do NDR a Spolká na dobu 14 dní, pričom v stanovenom termíne sa do ČSSR nevrátil, ani neohlásil čal. úradu o predĺžení pobytu v zahraničí a preto od 21. júla 1983 sa neoprávnene bez povolenia čal. úradov zdržuje v zahraničí,

ako československý občan bez povolenia zostal v cudzine,

t ý a s p a c h a l

trestný čin opustenia republiky podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. a preto

o d s u d a u j e

podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. v trestu odňatia slobody v trvaní 15 /pätnást/ mesiacov neoprávnene.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sú zaradené menovaného do 1. /prvej/ nápravnovychovnej skupiny.